

det er Uret, thi derved kommer Ansættelsen til ikke at betyde, hvad den dog i Virkeligheden skulde. Hertil kommer en anden Ting, nemlig Avlingen. Paa Verne er den ansat til en Indtægt af 120 Rd. pr. Td. Hartkorn; det kan gjerne være, at det er vel lidt, derom tør jeg, som ikke er Landmand, ikke have det mindste Begreb; men i Sylland er den sat til en Indtægt af 100 Rd., og det troer jeg ganske bestemt er for meget i Forhold til 120 Rd. paa Verne, idetmindste for en overordentlig stor Deel af Embederne paa Vestkysten og navnlig i Ribe Stift. Naar vi ville gennemgaae Listerne, ville vi finde, at der af 143 Embeder i Ribe Stift er 91, som ikke have haft det Udbytte af Avlingen, som skulde fremkomme, hvis de bleve ansatte til 100 Rd. pr. Td. Hartkorn. Den ærede Rigsdagsmand for Ringkjøbing (Sjovd) nævnte igaar det allergrelleste Exempel. Det forekom ogsaa mig noget underligt, da jeg saae det første Gang i Listen, hvorfor jeg henvendte mig til den ærede Rigsdagsmand for den vedkommende Kreds og spurgte ham, hvorledes det forholdt sig, men han forsikrede mig, at det er fuldkommen rigtigt. Der er et Embede paa Listen, som staaer for 7 Tdr. Hartkorn mindre end 1 Skp., og altsaa skulde dette Embede gaae 700 Rd. op i sin Ansættelse paa Grund af de 7 Tdr. Hartkorn, men naar vi see, hvad Præsten har i Udbytte deraf, viser det sig at være Nul. (Afbrydelse). Ja, jeg har, som sagt, spurgt Rigsdagsmanden fra den vedkommende Kreds derom, og han har paaistaet, at det har sin fulde Rigtighed. Jeg veed nu meget vel, at der staaer i § 6, at Hjælpefonden skal træde til ved saadanne Veiligheder, hvor der fremkommer en saa overordentlig stor Uoverensstemmelse, men jeg tvivler dog virkelig om, at den i dette Tilfælde vilde træde til med 700 Rd., medens Mandens Embede dog i Virkeligheden er ffruet 700 Rd. op i Ansættelsen, hvor Udbyttet endnu ikke er begyndt at komme frem. Hvad angaaer § 4, der handler om Naadensaaret, skal jeg kun sige, at det er en meget

vanstelig Paragraph at læse og at sætte sig ind i, men den vil blive meget værre at sætte sig ind i, naar den skal udføres. Jeg kjender endeel til Ulemperne ved Naadensaaret, saaledes som det er for Diebliffet, men jeg er af den fulde Overbeviisning, at Betsignelsen af det for Gaten er langt større end Ulemperne, og jeg skulde for min Deel hellere have seet, at det gamle Naadensaar med Forandring var blevet bibeholdt. — Naar der er talt om en Middebondegaard, betyder det vel ikke en Middebondegaard i Landet, men i Sognet; det maatte notere bestemmes. — Hvad angaaer den Commission, der skulde nedsættes med Hensyn til Avlingen, veed jeg ikke, af hvilken Grund den ærede Minister har udskudt Provsten, da han dog efter Resolutionen af 23de December 1861 havde Sæde deri, og jeg maa lægge Vægt paa, at han er tilstede der som den, der er den eneste Bærg for Embedet. — Hvad endelig angaaer det sidste Punkt, § 8, om Offer og Accidentoffer, er jeg fuldkommen enig med Forslaget i, at disse skulle være en frivillig Sag. Det er aabenbart et Belvillighedsforhold og har aldeles ingen Betydning, naar det ophører at være det, men som Belvillighedsforhold kan det ikke bestaae, naar det ikke er en frivillig Sag. Derfor er det mig paa den anden Side aldeles usforstaaeligt, hvorfor Forbudet imod at maatte modtage eller give Noget er indført. Dette Forbud hænger ikke sammen med Sacramenterne, thi, som min ærede Collega (Ussing) sagde igaar, Kirkegangskonens Indførelse staaer ikke alene i Forbindelse med Daaben; hun indføres ogsaa, naar hun har faaet et dødsfød Barn, og det er altsaa ikke noget Sacramente, hvorom her er Tale. Overhovedet forekommer det mig ikke rigtigt i en Lov at skrive Noget, der ikke kan overholdes, og det er vist, at dette Forbud ikke lader sig overholde. I Ordinansen af 1539 staaer der ikke et eneste Ord om Accidentoffer, men vel om Offer paa de 3 store Høitider, og dog var Præris saaledes, at man, da man skrev Danske Lov, blev